

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8CoPr/13/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1211229838
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1211229838.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holicej, v spore žalobcu: M. B. C., G. XX.XX.XXXX, K. J. XXXX/XX, E., proti žalovanému: Colný úrad Bratislava, so sídlom Miletičova 42, Bratislava, o zaplatenie nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 18. augusta 2018, č.k. 58Cpr/2/2011-225, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom, v poradí druhým, súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu v časti uplatňovanej náhrady nemajetkovej ujmy a rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov konania. Skutkové zistenia nadobudnuté vykonaným dokazovaním po právnej stránke posúdil podľa čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, § 11, § 13 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka a § 9 ods. 2, 3 zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) a dospel k záveru, že žaloba v časti uplatňovanej náhrady nemajetkovej ujmy nie je dôvodná, keďže na strane žalobcu nevznikla ujma opodstatňujúca priznanie nemateriálnej ani materiálnej satisfakcie. S poukazom na z ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov vyplývajúce objektívne kritérium posúdenia dôvodnosti priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorým je zistenie, či by v konkrétnej situácii neoprávneného zásahu do osobnosti fyzickej osoby vzniknutú nemajetkovú ujmu, vzhľadom na jej intenzitu, rozsah a trvanie, ako závažnú pociťoval každý nachádzajúci sa na mieste a v postavení postihnutej fyzickej osoby, súd prvej inštancie konštatoval, že žalobcovi takáto ujma nevznikla, resp. nie v značnej miere ako závažná. Uviedol, že jej vznik bol povinný tvrdiť a doložiť žalobca, ktorý niesol dôkazné bremeno a doplnil, že i Európsky súd pre ľudské práva v súvislosti s primeranosťou náhrady nemajetkovej ujmy poukazuje na nutnosť vychádzať pri jej určovaní z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy (Flux proti Moldavsku bod 34., Steel a Morris proti Spojenému kráľovstvu). Podľa jeho názoru, samotné tvrdenie žalobcu, že kolegovia sa k nemu nesprávali tak, ako to bolo pred podaním sťažnosti vo veci vyslania na preventívnu rehabilitáciu, je založené na ničím nepodloženom predpoklade, že uvedenie tejto informácie a označenie žalobcu za problémový typ a nepriateľa nadriadených malo samo o sebe spôsobiť spochybnenie dôveryhodnosti a vážnosti osoby žalobcu, ako aj jeho uplatnenie v pracovnej oblasti. Takýto záver žalobcu považoval súd prvej inštancie za absolútne nepreskúmateľný, keďže žalobca nepreukázal, že by sa konaním žalovaného citeľným spôsobom zasiahlo do jeho spoločenského postavenia alebo sa to negatívnym spôsobom premietlo do jeho profesijného či rodinného života. Nepreukázal, že by správanie jeho kolegov bolo spôsobené práve podanou sťažnosťou vo veci vyslania na preventívnu rehabilitáciu. Žalobca neuviedol zdroj, resp.

pôvodcu informácie o tom, že bol označený za problémový typ a nepriateľa nadriadených, preto nie je zrejme, okrem toho, či vôbec k takémuto konaniu prišlo, či táto informácia pochádzala od žalovaného, resp. jeho zamestnanca alebo nadriadeného prešetrujúceho orgánu či jeho zamestnanca, a teda, či by žalovaný niesol zodpovednosť aj za následok, ktorý nespôsobil a ktorému nemohol zabrániť. K žalobcom uvádzaným dôvodom pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorými bola jeho frustrácia z toho, že bol postihnutý znížením osobného príplatku za zákonne uplatnené práva vyplývajúce zo zákona č. 200/1998 Z. z., ako aj dopad tejto skutočnosti na jeho rodinný život (keď sa manželka žalobcu vyjadrila, že lepšie finančné podmienky si zabezpečí, ak sa so žalobcom rozvedie a uplatní si nárok na výživné pre maloleté deti; pred deťmi sa jeho manželka vyjadrila, že majú otca, ktorý sa o ne nevie postarať; s tým súvisiaca pôžička finančných prostriedkov od rodiny, čo sa nezaobišlo bez výčitiek zo strany svokry, ktorá mu vyčítala, že sa o svoju rodinu nevie riadne postarať), súd prvej inštancie zdôraznil, že odvolací súd o tejto časti žalobcom uplatňovaného nároku už rozhodol a dospel k záveru, že žalovaný vyvrátil, že by bol žalobcovi znížený osobný príplatok a že by tak bolo v súvislosti s podaním sťažnosti, a preto tvrdenia žalobcu v tejto časti považoval za irelevantné, resp. nepreukazujúce vznik nemajetkovej ujmy. Podľa súdu prvej inštancie neobstoja ani ďalšie tvrdenia žalobcu, že konaním žalovaného došlo k zastaveniu jeho kariérneho rastu, čím mala byť znížená jeho spoločenskú vážnosť, pretože tieto boli vyvrátené žalovaným poukazujúcim na to, že žalobca sa úspešne zúčastnil v poradí tretieho výberového konania na jeho aktuálnu pracovnú pozíciu na nadriadenom orgáne vo vyššej platovej triede v mieste jeho bydliska, čo potvrdil aj žalobca. Doplnil, že aj napriek tomu, že žalobca mohol krátkodobo pociťovať neúspech, keď nebol úspešný v predošlých dvoch výberových konaniach, nemožno tvrdiť, že by neúspech žalobcu vo výberovom konaní bol spôsobený podaním sťažnosti na nadriadeného. Túto príčinnú súvislosť žalobca nepreukázal, ako ani to, aká konkrétna nemajetková ujma mu mala vzniknúť, keď práve naopak, žalobca po úspešnom absolvovaní výberového konania získal pre seba výhodnejšiu pracovnú pozíciu. Žalobca svoje tvrdenie o znížení spoločenskej vážnosti (nadväzujúc na vyslovenie priamej diskriminácie) z dôvodu zastavenia kariérneho rastu opäť nielenže nepreukázal, ale opäť ani len nenavrhol vykonať dôkaz, ktorým by toto tvrdenie malo byť dokázané. Súd prvej inštancie poukázal na to, že zadosťučinenie v peniazoch predstavuje inštitút, ktorý nemožno použiť na vyváženie a zmiernenie bežnej alebo len celkom krátkodobo pôsobiacej nemajetkovej ujmy na osobnosti fyzickej osoby a uviedol, že nemal za preukázané predpoklady na jeho prisúdenie, ktorými sú nedostatočnosť morálneho zadosťučinenia a vznik nemajetkovej ujmy. Nestotožnil sa s argumentáciou žalobcu, že nemajetková ujma má byť odmenou za výhru v diskriminačnom spore popri množstve odhodlania, času, energie, finančných prostriedkov, stresu, konfrontácii so žalovaným, či hrozbe straty zamestnania, ktorá podľa neho nemá oporu v zákone ani v logickom zmysle nároku na priznanie nemajetkovej ujmy. Doplnil, že ak sa žalobca rozhodol na základe vlastného uváženia domáhať sa svojich práv na súde, bol resp. mal byť povinný s tým počítať a uvedomiť si, že s podanou žalobou sa viaže množstvo úkonov nielen súdu, ale aj strán sporu a je s ňou nevyhnutne spojené množstvo času, energie či finančných prostriedkov, o to viac, keď je osobou s právnickým vzdelaním, ako to sám uviedol. Odmenou za výhru v diskriminačnom spore je deklarácia porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, ktorá bola vyslovená v rozsudku odvolacieho súdu zo dňa 23. januára 2018 v časti nároku týkajúceho sa formy priamej diskriminácie žalobcu zo strany žalovaného. Už samotné vyslovenie porušenia garantovaných práv žalobcu postupom a rozhodnutím odvolacieho súdu, zrušenie napadnutého prvoinštančného rozhodnutia súdu a vrátenie mu veci v časti náhrady nemajetkovej ujmy na ďalšie konanie, vo svojom súhrne, podľa súdu prvej inštancie predstavujú dostatočné zavŕšenie poskytnutej ochrany. Požadované finančné zadosťučinenie žalobcovi preto nepriznal v spojitosti so skutočnosťou, že ani sám žalobca nepreukázal ním tvrdené skutočnosti o vzniku nemajetkovej ujmy, resp. takej ujmy, ktorá má charakter ujmy závažnej a ktorú by v danom čase a mieste vnímala aj každá iná fyzická osoba. Uviedol, že aj keď žalobca mohol subjektívne pociťovať krivdu zo správania svojich kolegov či rodinných príslušníkov, žiadnym relevantným dôkazom však nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy viažucej sa k priamej diskriminácii žalobcu zo strany žalovaného, taký dôkaz ani neoznačil. Zdôraznil, že nie každý útok na integritu fyzickej osoby možno vyhodnotiť ako kvalifikovaný zásah do práva na ochranu jej osobnosti a uviedol, že v konaní nemal preukázané, že by deklarovaná priama diskriminácia žalobcu zo strany žalovaného objektívne spôsobila zníženie dôstojnosti, vážnosti a cti žalobcu ohrozujúc jeho postavenie a uplatnenie v spoločnosti, v dôsledku čoho mala vzniknúť závažná ujma, pričom rozhodujúce nie sú subjektívne pocity žalobcu do osobnostných práv ktorých bolo zasiahnuté, ale objektívne hľadisko. V prejednávanej veci tak podľa súdu prvej inštancie nedošlo k zásahu do integrity žalobcu, ktorý by si vyžadoval satisfakciu prostredníctvom inštitútu ochrany osobnosti. Náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch nemá charakter občianskoprávneho trestu, ktorý by mal eventuálne dopĺňať deklaráciu o vzniku priamej diskriminácie vyslovenej odvolacím súdom. Sú

prvej inštancie ešte doplnil, že sa nezaoberal nárokom žalobcu na zaplatenie majetkovej škody, keďže tento nárok bol súčasťou jeho predchádzajúceho zamietavého rozhodnutia, ktoré bolo v danej časti odvolacím súdom potvrdené. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žiadna zo sporových strán nemá nárok na náhradu trov konania, vzhľadom na čiastočný úspech oboch strán sporu a v zásade ich vyrovnaný pomer úspechu a neúspechu.

2. Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie v zákonom stanovenej lehote, domáhajúc sa jeho zmeny tak, aby odvolací súd rozhodol o náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch a trovách konania, alebo aby napadnuté rozhodnutie zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Ako dôvody uviedol, že súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočnil svoje práva, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.), a preto je v niektorých častiach nepreskúmateľné. Za nie presvedčivý a nepreskúmateľný považoval názor súdu prvej inštancie, že samotné vyslovenie porušenia garantovaných práv žalobcu postupom a rozhodnutím odvolacieho súdu, zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie v časti nemajetkovej ujmy, predstavujú vo svojom súhrne dostatočné zavŕšenie poskytnutej ochrany. Iba vyslovenie porušenia zásady rovnakého zaobchádzania je z pohľadu odškodnenia bezvýznamné a ochrana porušeného práva by mala podľa jeho názoru byť zavŕšená poskytnutím odškodnenia zo strany toho, kto túto zásadu porušil. Podľa neho je napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozpore s právnym názorom odvolacieho súdu v jeho predchádzajúcom rozhodnutí, v odôvodnení ktorého uviedol, že odškodnenie má zabezpečiť spravodlivú kompenzáciu vzniknutej ujmy poškodenému v podobe satisfakcie, ale súčasne aj dostatočné potrestanie diskriminujúceho v podobe sankcie a účinnú výstrahu pre zabránenie ďalšej diskriminácie v podobe prevencie u iných možných potenciálnych subjektov v obdobnej situácii. Žalobca tiež poukázal na jeho snahu o mimosúdne riešenie sporu a pokus o zmier, ktoré neboli úspešné z dôvodov na strane žalovaného. Konštatovanie, že bol diskriminovaný, nepovažoval za dostatočné, keď od konania žalovaného uplynulo viac ako sedem rokov a takmer sedem rokov od podania žaloby, musel zaplatiť súdny poplatok a znášať ostatné s konaním súvisiace finančné náklady, od podania žaloby žije v neustálom strese s výsledkom rovnajúcom sa finančnej strate, pocitu nespravodlivosti, zdravotným problémom a doživotnej traume. Mal za to, že súd prvej inštancie, ktorý mu nepriznal satisfakciu a žalovaného nepotrestal sankciou, mal rozhodnúť o odškodnení priznaním nemajetkovej ujmy, alebo aspoň presvedčivým spôsobom uviesť svoj odklon od ustálenej judikatúry. Žalobca poukázal na časť odôvodnenia Okresného súdu Banská Bystrica v rozhodnutí vo veci sp. zn. 9C/263/2011, v ktorom tento odkazuje na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie C-14/83 a totožuje sa s názorom, že otázku dôvodnosti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch čo do základu treba posudzovať skôr z pohľadu existencie zavinenia. Tiež uviedol názor Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 5Cdo/257/2010 vyslovený v uznesení zo dňa 22. februára 2012, že súd je povinný pri rozhodovaní o porušení zásady rovnakého zaobchádzania, ustanovenia § 9 antidiskriminačného zákona (č. 365/2004 Z. z.) vykladať a aplikovať v súlade s ústavou a medzinárodnými dohovormi. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní neaplikoval ustanovenia § 9 ods. 1 až 3 zákona č. 365/2004 Z. z. a neprihliadol na skutočnosť, že k diskriminácií došlo úmyselným konaním, čo podľa neho dokazuje rukou písaný rozkaz na žiadosti o poskytnutie preventívnej rehabilitácie žalobcu v znení "Nástup na preventívnu rehabilitáciu určujem 07.11.2011." S poukazom na vybrané časti odôvodnení rozsudku Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 9Co/259/2017 a rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/406/2015 ako aj záver, že diskriminačné konanie v značnej miere znižuje ľudskú dôstojnosť dotknutej osoby a preto sú splnené predpoklady aj pre náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorý podľa neho vyplýva najmä z ustálenej judikatúry českých súdov, mal za to, že už samotným diskriminačným konaním žalovaného došlo k značnému zníženiu žalobcovej dôstojnosti. Poukázal tiež na to, že k zníženiu spoločenskej vážnosti nedochádza len na verejnosti, prostredníctvom bulváru alebo iných médií, ale aj v rámci menšej komunity, ktorou je v danom prípade okruh spolupracovníkov na pobočke colného úradu Kopčianska, deklarantov, colníkov, ktorí prešetrovali sťažnosti, jeho rodina a iné osoby, ktoré sa akýmkoľvek spôsobom o diskriminačnom konaní žalovaného v relevantnom čase dozvedeli. Výšku požadovaného zadosťučinenia prispôbil tomu, že nie je celebrita ani všeobecne známa osoba, iba osoba, ktorá bola diskriminovaná a domáha sa spravodlivého odškodnenia za diskrimináciu. Uviedol, že jeho spoločenská vážnosť vo vzťahu k vyššie uvedenému okruhu osôb bola znížená aj vzhľadom

na okolnosti, za ktorých došlo k diskriminačnému konaniu, a to najmä na arbitrárnosť žalovaného pri rozhodovaní o jeho právach a právom chránených záujmoch podľa zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov, keď žalovaný nekonal a nerozhodoval v zmysle príslušných ustanovení, ukrátil ho na práve vyjadriť sa k veci a podať odvolanie. V súvislosti s tým tiež namietal, že súd prvej inštancie by sa dopracoval k objektívnejším záverom, ak by aplikoval § 311 C.s.p. Tiež navrhol, aby si odvolací súd pre ilustráciu tejto skutočnosti pripojil spis vedený na Krajskom súde v Bratislave sp. zn. 5S/89/2018. V odvolaní žalobca uviedol aj to, že v priebehu konania dva krát požiadal o nahliadnutie do predmetného súdneho spisu (sp. zn. 58Cpr/2/2011). Dňa 11.06.2018 požiadal o nahliadnutie od súdneho spisu prostredníctvom Okresného súdu Námestovo, avšak spis nebolo časovo možné poskytnúť k nahliadnutiu vzhľadom na blížiaci sa termín súdneho pojednávania. O nahliadnutie do spisu požiadal aj po vyhlásení rozsudku dňa 17.08.2018, to sa však toho dňa neuskutočnilo z dôvodu pracovnej doby v informačnom centre súdu prvej inštancie. Následne písomne požiadal o nahliadnutie do spisu prostredníctvom Okresného súdu Námestovo, čomu nebolo vyhovené z dôvodu, že súčasťou spisu sú len také listiny, ktoré strana sporu súdu sama predložila, resp. jej boli doručené a musí mať o nich vedomosť, ako aj s poukazom na žalovanému plynúcu lehotu na podanie odvolania. Doplnil, že po pojednávaní dňa 15.05.2018 chcel preveriť, či sa v spise nachádzajú listiny týkajúce sa v zápisnici uvedených skutočností. Uviedol, že cestovanie do Bratislavy a späť za účelom nahliadnutia do spisu považuje za neprimeranú záťaž. Žalobca taktiež požiadal o priznanie náhrady trov konania, osobitne si uplatnil náhradu dovolacieho konania, v ktorom bol úspešný.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za správne a navrhol, aby odvolací súd odvolanie zamietol a toto rozhodnutie potvrdil. Po stručnom prehľade priebehu konania, v spore vydaných meritórnych rozhodnutí a vybraných častí predchádzajúceho rozhodnutia odvolacieho súdu a napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, žalovaný zhrnul, že žalobca nielenže nepreukázal, že by mu konaním žalovaného vznikla ujma, teda, že by bola skutočne, objektívne a značným spôsobom znížená jeho dôstojnosť, spoločenská vážnosť alebo spoločenské uplatnenie, ale žalobca ani len nenavrhol vykonať žiadny dôkaz, ktorým by tieto skutočnosti preukázal. Podľa neho žalobca tak zostal iba v rovine ničím nepreukázaných tvrdení, teda neunesol dôkazné bremeno. Poukázal na to, že v konaní o nárokoch z diskriminačného konania sa neuplatní inštitút obráteného dôkazného bremena, ako je tomu pri dokazovaní, že k nemu došlo. Práve vzhľadom na uvedené bol žalobca neúspešný, keďže ním nebolo preukázané, že by mu bol niektorý z uvedených následkov vznikol, pričom o preukázanie navrhnutím dôkazov sa ani len nepokúsil, čo platí aj o zdravotných problémoch, či doživotnej traume, ktoré žalobca uvádza v odvolaní. Uviedol, že náhradu nemajetkovej ujmy možno priznať iba v prípade, ak by primerané zadostučinenie nebolo dostačujúce. Pri jej priznaní bolo preto potrebné skúmať aj to, či je primerané zadostučinenie vzhľadom na okolnosti prípadu dostačujúce a až v prípade, že ako dostačujúce vyhodnotené nebude, túto náhradu priznať. Poukázal na to, že primeraným zadostučinením sa rozumie najmä ospravedlnenie. Podľa neho neobstojí argument žalobcu, že pre zmenu štatutárov žalovaného nie je ospravedlnenie satisfakciou, pretože žaloba nesmeruje voči štatutárom žalovaného. Vzhľadom na skutočnosť, že si žalobca v súvislosti s konaním žalovaného nepožiadaval o priznanie primeraného zadostučinenia a ani náhradu novej majetkovej ujmy, podľa názoru žalovaného nebolo možné nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy priznať ani z dôvodu, že nebolo možné posúdiť otázku proporcionality primeraného zadostučinenia ku konaniu žalovaného, a teda potrebu priznania náhrady nemajetkovej ujmy. Žalovaný osobitne považoval za správne aj rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti nepriznania náhrady trov konania.

4. Žalobca v odvolacej replike považoval tvrdenie žalovaného, že primeraným zadostučinením je najmä ospravedlnenie, za irelevantné a poukázal na to, že toto nemusí mať len formu ospravedlnenia. Uviedol, že z vyjadrenia žalovaného nie je zrejmé, aká satisfakcia by podľa neho v danej dobe dostatočným spôsobom odškodnila jeho (ne)majetkovú ujmu, keď žalovaný do toho času neposkytol žiadne zadostučinenie a nedokáže vykonať nápravu protiprávneho stavu, keďže v relevantnom čase neupustil od protiprávneho konania. Opätovne poukázal na to, že sa snažil o dohodu, avšak žalovaný nemal snahu vybaviť vec mimosúdne a vyjadril sa, že to nechá na rozhodnutie súdu. K tvrdeniu žalovaného o tom, že náhradu nemajetkovej ujmy možno priznať iba v prípade, ak by primerané zadostučinenie nebolo dostačujúce, uviedol, že s tým možno iba súhlasiť, pretože v súdnom konaní ani mimosúdne mu nebola priznaná ani poskytnutá žiadna satisfakcia za porušenie zásady rovnakého zaobchádzania, čo je v rozpore s predmetnými ustanoveniami zákona. Keďže nebolo poskytnuté žiadne

primerané zadosťučinenie, podľa žalobcu tak nemôže byť dostačujúce a súd prvej inštancie mal rozhodnúť o satisfakcii formou finančného odškodnenia. Svoje predchádzajúce tvrdenie o jeho nároku na náhradu trov dovolacieho konania doplnil záverom dovolacieho súdu v jeho zrušujúcom rozhodnutí zo dňa 07.12.2016, v zmysle ktorého bolo napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zo dňa 01.07.2014 zrušené a vrátené odvolaciemu súdu na ďalšie konanie v dôsledku vady spočívajúcej v nenariadení pojednávania na prejedanie odvolania žalobcu. Podľa názoru žalobcu, v dovolacom konaní mal plný úspech a preto mu má byť priznaný nárok na náhradu zaplateného súdneho poplatku. Vzhľadom na jeho čiastočný úspech v odvolacom konaní požadoval aspoň pomernú časť trov konania týkajúcu sa cestovných náhrad. Návrh žalovaného na zamietnutie odvolania a potvrdenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie je podľa jeho názoru v rozpore s princípom právnej istoty.

5. V odvolacej duplike žalovaný uviedol, že aby mohla náhrada nemajetkovej ujmy žalobcovi priznaná, musel súd skúmať primeranosť primeraného zadosťučinenia. Z dôvodu, že si žalobca o primerané zadosťučinenie nepožiadaval, nemohol otázku jeho primeranosti skúmať, čo malo za dôsledok neúspech žalobcu vo veci. Podľa jeho názoru patrí do výlučnej dispozičnej sféry žalobcu, aby si zvolil formu primeraného zadosťučinenia, aby mu táto, vzhľadom na jeho osobné preferencie, priniesla satisfakciu, čo je jej účelom. Práve z tohto dôvodu nie je podľa neho zákonodarcom jej forma stanovená. Ním bola ako príklad označená jedna z jej najpreferovanejších foriem vychádzajúca z podmienok súdnej praxe, čím chcel demonštrovať vzťah medzi dvoma satisfakčnými inštitútmi, teda inštitútom primeraného zadosťučinenia a inštitútom náhrady nemajetkovej ujmy. Až v prípade, kedy satisfakcia, ktorú malo priniesť primerané zadosťučinenie, nie je dostatočná, nastupuje inštitút náhrady nemajetkovej ujmy. Ide teda o vzťah podmienenosti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, v ktorom je potrebné skúmať primeranosť primeraného zadosťučinenia vo vzťahu k spôsobenej ujme. Keďže však žalobca o primerané zadosťučinenie nepožiadaval, podľa jeho názoru nemohol súd otázku jeho primeranosti skúmať a dôsledkom bol neúspech žalobcu vo veci, ktorý nemožno pričítať súdu ani jemu, keďže je to žalobca, ktorý svoj návrh, žalobný petit, prednáša a nesie zaň zodpovednosť. K uplatňovanému nároku žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania uviedol, že žalobca nemal plný úspech vo veci, keďže dovolací súd sa s ním uvádzanými dovolacími dôvodmi stotožnil iba čiastočne, preto možno ich náhradu nepriznať.

6. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatňovaných odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. V preskúmvanej veci sa súd prvej inštancie dôsledne zaoberal posúdením dôvodnosti žaloby v jej zostávajúcej časti; ktorou je nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy vzniknutej v súvislosti s konštatovaným porušením zásady rovnakého zaobchádzania zo strany žalovaného v štátnozamestnaneckom pomere vo vzťahu k žalobcovi formou priamej diskriminácie; z hľadiska všetkých relevantných prostriedkov procesného útoku, ktorými žalobca preukazoval opodstatnenosť svojho nároku a prostriedkov procesnej obrany, ktorými sa žalovaný bránil proti uplatňovanému nároku, správne zameral svoje dokazovanie na zisťovanie všetkých podstatných skutočností, ktoré boli významné z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia danej veci; keď v intenciách záverov vyplývajúcich z predchádzajúceho rozsudku odvolacieho súdu zo dňa 23. januára 2018, č.k. 8CoPr/2/2017-171, skúmal opodstatnenosť nároku na náhradu nemajetkovej ujmy z hľadiska splnenia zákonom stanovených podmienok vyplývajúcich z ustanovenia § 9 ods. 3 zákona č. 365/2004 Z. z.; jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, z prednesov sporových strán a z obsahu spisu vyplynuli najavo, následne tieto; v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov (Čl. 15 C.s.p. v spojení s § 191 C.s.p.); vyhodnotil a dospel tak k správnym skutkovým záverom, z ktorých vyvodil aj správne právne závery, keď na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 11, § 13 ods. 1, 2, 3) a zákona č. 365/2004 Z. z. (§ 9 ods. 2, 3), ktoré aj správne vyložil a svoje závery, pre ktoré žalobu v zostávajúcej časti zamietol; z dôvodu nepreukázania vzniku ujmy v súvislosti s konštatovaným porušením zásady rovnakého zaobchádzania v intenzite odôvodňujúcej priznanie náhrady nemajetkovej ujmy ako požadovanej materiálnej satisfakcie; a žiadnej zo strán sporu nepriznal nárok na náhradu trov konania; vzhľadom na vyrovnaný pomer úspechu oboch strán sporu; aj náležite v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z § 220 ods. 2 C.s.p.

odôvodnil, keď svoj myšlienkový postup dôkladne vysvetlil, a to nielen s poukazom na rozhodujúce skutočnosti zistené výsledkami vykonaného (doplneného) dokazovania, ale tiež s poukazom na prijaté právne závery, dôkladne sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi a dôkaznými návrhmi sporových strán a dôsledne posúdil opodstatnenosť všetkých právne a skutkovo relevantných námietok strán sporu súvisiacich s predmetom konania. Odvolanie žalobcu nie je; z hľadiska ním uplatňovaných odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, h/ C.s.p.) a ich obsahového vymedzenia; spôsobilé spochybníť správnosť záverov súdu prvej inštancie. V odvolacom konaní žalobcom neboli uplatnené novoty (§ 366 C.s.p.; nové rozhodujúce skutkové tvrdenia a dôkazy ako prostriedky procesnej obrany), ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu skutkového stavu ustáleného súdom prvej inštancie alebo spochybníť správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie.

8. Žalobca vo svojom odvolaní neuviedol žiadne podstatné námietky a argumenty, s ktorými by sa súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal. Súd prvej inštancie podrobne poukázal na všetky podstatné skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, a preto jeho rozhodnutie možno považovať v tomto ohľade za presvedčivé. So zreteľom na uvedené odvolací súd považuje skutkové a právne závery súdu prvej inštancie za správne a v celom rozsahu sa preto stotožňuje s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktoré viedli súd prvej inštancie k týmto záverom, tieto si osvojuje v celom rozsahu a v podrobnostiach na ne odkazuje. S poukazom na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p.

9. Žalobca sa podanou žalobou v jej celosti domáhal konštatovania porušenia zásady rovnakého zaobchádzania voči nemu zo strany žalovaného v štátnozamestnaneckom pomere, ktorej sa mal dopustiť formou priamej diskriminácie ako aj formou neoprávnených postihov, ďalej primeraného zadosťučinenia, a to sumy o ktorú bol ukrátený na osobnom príplatku a na odmene (v súvislosti s neoprávnenými postihmi žalovaného), a tiež zaplata náhrady nemajetkovej ujmy v sume 6.000 eur za zníženie dôstojnosti, spoločenskej vážnosti a spoločenského uplatnenia. Predmetom sporu (po právoplatnosti ostatného rozsudku odvolacieho súdu zo dňa 23.01.2018, č.k. 8CoPr/2/2017-171) zostal peňažný nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy, avšak len vo vzťahu ku konštatovanému porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania formou priamej diskriminácie, ktorej sa žalovaný dopustil tým, že žalobcovi nevyhovel jemu požadovanému termínu nástupu na preventívnu rehabilitáciu (podľa § 137 a nasledujúce zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov). Súd prvej inštancie v intenciách rozsudku odvolacieho súdu po odstránení vytykaných nedostatkov opätovne posúdil zostávajúci nárok žalobcu a dospel k záveru, že tento nie je dôvodný. Uvedeným predmetom sporu je daný (vzhľadom na rozsah odvolania) i rozsah odvolacieho prieskumu.

10. Súd prvej inštancie po vrátení veci postupoval správne, keď vo veci doplnil dokazovanie výsluchom žalobcu a vytvoril mu priestor na preukázanie a tvrdenie skutočností odôvodňujúcich jeho nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v súvislosti s konštatovaným diskriminačným konaním žalovaného.

11. Súd prvej inštancie vychádzajúc z riadne doplneného skutkového stavu a objektívnych zistení o spôsobených následkoch na dôstojnosť, spoločenskú vážnosť či spoločenské uplatnenie žalobcu, predpokladanými príslušným ustanovením § 9 ods. 3 zákona č. 365/2004 Z. z., po zhodnotení miery diskriminačného zásahu žalovaného do práv žalobcu, dospel k záveru zhodnému so súdom prvej inštancie, že priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v danom prípade nie je dôvodné. Tento záver je plne v súlade so všeobecnými východiskami pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy podľa § 9 ods. 3 zákona č. 365/2004 Z. z. prezentovanými odvolacím súdom už v predchádzajúcom rozhodnutí.

12. Účelom satisfakcie je poskytnúť poškodenej osobe primerané zadosťučinenie a tak do určitej miery účinne vyvážiť a zmierniť nepriaznivé následky zásahu. Spôsob, resp. prostriedok neoprávneného zásahu má význam pre určenie formy primeraného zadosťučinenia. Peňažná forma zadosťučinenia je subsidiárna a nastupuje až v prípade, ak dostatočným prostriedkom nápravy nie je nepeňažná satisfakcia, vrátane samotného konštatovania porušenia práva, a nemajetkovú ujmu tak nie je možné uspokojiť inak. Predpokladom vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je tiež existencia príčiny

súvislosti medzi konaním v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania a negatívnymi následkami tohto zásahu v jednotlivých oblastiach života dotknutej osoby. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej, než majetkovej sféry poškodeného, a teda môže predstavovať rôzne negatívne následky do osobnostnej integrity poškodeného vplývajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a uplatnenie pod. Zákon pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy výslovne, demonštratívnym výpočtom, stanovuje kritériá, ktoré je potrebné vždy posúdiť s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu. Stanovenie výšky nemajetkovej ujmy nie je tak ponechané na ľubovôľu súdu, ale musí byť založené na konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách, ktoré musia vychádzať zo skutkového stavu na základe dokazovania vykonaného najmä na zisťovanie konkrétnych následkov v jednotlivých oblastiach spoločenského života dotknutej osoby, v ktorom smere dôkazné bremeno zaťažuje poškodeného. V tejto súvislosti možno vo všeobecnosti konštatovať, že určujúcim vodítkom pre stanovenie výšky nemajetkovej ujmy by mala byť jej primeranosť. Z relevantnej právnej úpravy, ktorá stanovuje okruh skutočností, na ktoré je potrebné pri určení výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy prihliadnuť, potom vyplýva, že nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy nemožno vyvodiť už zo samotnej existencie neoprávneného zásahu, bez zreteľa na následky dopadu vzniknutej ujmy na jednotlivé stránky života dotknutej osoby, závažnosť ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo.

13. Je nepochybné, že už samotné porušenie zásady rovnakého zaobchádzania žalovaným znamenalo pre žalobcu určitú imateriálnu ujmu, čo však ale žalobcu nezbavovalo povinnosti preukázať, v prípade uplatňovania jej peňažnej náhrady, vznik tejto nemajetkovej ujmy v jednotlivých oblastiach života, ako aj to, že zadosťučinenie v inej ako peňažnej podobe nie je dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyváženie či zmiernenie tejto vzniknutej ujmy. Z hľadiska posudzovania, či ide o ujmu nepatrnú alebo značnú, je na poškodenom, aby svoje tvrdenia o existencii takých relevantných skutočností, ktoré umocňujú hĺbku zásahu alebo významne ovplyvňujú jeho životnú situáciu, v konaní hodnoverne preukázal. S poukazom na tvrdenia žalobcu, ktorými odôvodňoval vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, nemožno vyvodiť záver, že by porušenie zásady rovnakého zaobchádzania výrazne (závažným spôsobom) ovplyvnilo dovedajší život žalobcu a že by preto svojím rozsahom a intenzitou predstavovalo značný zásah do jeho práv a malo závažné dopady na jeho profesionálne uplatnenie či na jeho súkromný (rodinný) život. Konštatovanie porušenia zásady rovnakého zaobchádzania je adekvátnou sankciou aj pre žalovaného, predovšetkým so zreteľom na to, že tvrdenie žalobcu o úmyselnom konaní zo strany žalovaného nebolo v konaní preukázané. Len samotná skutočnosť, že žalobca musel znášať náklady na vedenie súdneho sporu a bol v psychickej nepohode, či potenciálna možnosť vzniku negatívnych následkov v súkromnom živote a v pracovnom uplatnení žalobcu, nepostačujú pre záver o naplnení predpokladov pre vznik nároku na peňažnú formu náhrady nemajetkovej ujmy. V tomto prípade sa odvolaciemu súdu javilo ako postačujúca; za účelom zmiernenia, resp. vyváženia, následkov vzniknutej ujmy; morálna satisfakcia v podobe konštatovania porušenia práva žalovaným alebo v podobe ospravedlnenia.

14. Nemožno tak súhlasiť s názorom žalobcu, že jeho nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je v danom prípade daný automaticky už tým, že mu v súvislosti s diskriminačným konaním žalovaného nebol poskytnutý iný prostriedok primeraného zadosťučinenia. Uplatnenie konkrétnych foriem primeraného zadosťučinenia závisí od žalobného návrhu žalobcu a jedine od jeho dispozície, v súvislosti s priamou diskrimináciou si však žalobca uplatnil jedine nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle § 9 ods. 3 zákona č. 365/2004 Z. z. Nedôvodnou je aj námietka žalobcu, že súd prvej inštancie samotným nepriznaním náhrady nemajetkovej ujmy konal v rozpore s právnym názorom odvolacieho súdu (v predchádzajúcom rozhodnutí), ktorý v teoretickej rovine poukázal na sankčnú aj prevenčnú povahu odškodnenia. Taktiež nie je správny ani názor žalovaného prezentovaný v rámci jeho odvolacích vyjadrení, podľa ktorého už samotné neuplatnenie inej formy primeraného zadosťučinenia znamená neúspech žalobcu v rámci nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, v dôsledku nemožnosti posúdenia jeho ne/úmernosti. Pri skúmaní dôvodnosti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je v danom prípade potrebné vychádzať jedine z posúdenia, či nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania bola značným spôsobom znížená dôstojnosť, spoločenská vážnosť alebo spoločenské uplatnenie žalobcu. Zo žalobcom preukázaných a tvrdných skutočností; podstatou ktorých boli tvrdenia všeobecne o negatívnom dopade na rodinné vzťahy (odhliadnuc od tvrdení súvisiacich s nepriaznivou finančnou situáciou, ktoré pri zásahu formou priamej diskriminácie neboli relevantné), tvrdenia o dopade na vzťahy na pracovisku, že bola spochybnená jeho odbornosť a integrita a v súvislosti s podanou sťažnosťou bol vnímaný ako problémový typ a nepriateľ nadriadených, tvrdenia o tom, že došlo k zastaveniu

jeho kariérneho rastu, tvrdenia o čase a finančných prostriedkoch vynaložených na uplatnenie jeho nároku na súde, ako aj neskôr v odvolaní uvádzané tvrdenia o spôsobených zdravotných problémoch, traume a okolnostiach arbitrárneho rozhodovania žalovaného podľa zákona č. 200/1998 Z. z.; však nebolo možné dospieť k objektívnemu zisteniu, že v súvislosti s konštatovaným porušením zásady rovnakého zaobchádzania určením termínu preventívnej rehabilitácie od 07.11.2011, namiesto termínu od 26.05.2011, došlo k zníženiu dôstojnosti, spoločenskej vážnosti alebo spoločenského uplatnenia žalobcu. Nebolo teda zistené, že išlo o taký zásah, ktorý pri objektívnom posúdení znížil dôstojnosť dotknutej osoby (pričom je irelevantné, či k zníženiu dôstojnosti došlo v spoločnosti alebo inde), jej vážnosť v spoločnosti alebo jej spoločenské uplatnenie (nález Ústavného súdu SR zo dňa 6. novembra 2014, II. ÚS 424/2012-69).

15. Nemožno konštatovať, že by súd prvej inštancie; po správnom výklade a aplikácií § 9 ods. 3 zákona č. 365/2004 Z. z. na riadne zistený skutkový stav, na základe ktorého sa dopracoval k totožnému záveru o nedôvodnosti posudzovaného nároku žalobcu, jeho vyčerpávajúcom a dostatočne určitom odôvodnení; dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, že by jeho rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia alebo by bolo poznačené vadou jeho nepreskúmateľnosti. Súd prvej inštancie dôkladne vysvetlil, akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov, ktoré považoval za rozhodujúce pre posúdenie v danej veci, nemožno mu vytýkať, že by hodnotil vykonané dôkazy v rozpore s pravidlami logického myslenia a ani to, že by považoval za zistené niečo, čo sa v spise nenachádzalo, resp. že by opomenul niečo podstatné, čo z obsahu spisu vyplývalo. Odvolacie námietky žalobcu neboli spôsobilé spochybniť správnosť skutkových záverov súdu prvej inštancie. Žalobca neuviedol ani žiadne argumenty, z ktorých by vyplývalo, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, že by nepoužil správny právny predpis, nesprávne interpretoval použité ustanovenia, alebo že by z ustáleného skutkového stavu vyvodil nesprávne právne závery. Podľa odvolacieho súdu, len odlišný názor žalobcu vychádzajúci z jeho vnútorného presvedčenia a individuálneho a subjektívneho prežívania vzniknutej ujmy, nespochybňuje správnosť záveru súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie sa nedopustil ani žiadneho odklonu od ustálenej judikatúry, k čomu nemožno dospieť ani na základe žalobcom uvádzaných častiach odôvodnení iných súdov, ani zo žalobcom vyvedených záverov o tom, že už samotné diskriminačné konanie samo o sebe znamená zníženie dôstojnosti osoby v miere postačujúcej na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy, či o potrebe posudzovania tohto nároku na základe existencie zavinenia, ktoré v danom prípade odvolací súd nepovažuje za dôvodné. Odvolací súd nepovažoval za potrebné oboznámiť sa so spisom vedeným na Krajskom súde v Bratislave sp. zn. 5S/89/2018, ako to navrhol žalobca až v rámci jeho odvolania.

16. Odvolací súd nezistil žiadne pochybenie v procesnom postupe súdu prvej inštancie po vrátení veci z odvolacieho súdu. V súvislosti s námietkami žalobcu týkajúcimi sa nepredloženia spisu na nahliadnutie v sídle iného súdu, podľa odvolacieho súdu, z tvrdení žalobcu o časových okolnostiach jeho prvej žiadosti, ako aj z odpovede zákonnej sudkyne zo dňa 21.08.2018 obsahujúcej dôvody odmietnutia jeho druhej žiadosti po vyhlásení napadnutého rozhodnutia, nevyplýva, že by sa súd prvej inštancie dopustil nesprávneho procesného postupu, nieto porušenia práva žalobcu na spravodlivý proces. Čo sa týka námietky žalobcu o tom, že konajúci súd neaplikoval § 311 C.s.p. o možnosti obstarat' a vykonať aj nenavrnuté dôkazy, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, túto podľa názoru odvolacieho súdu nemožno považovať za dôvodnú vzhľadom na predmet sporu, ktorým je nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, vo vzťahu ku ktorému zaťažuje dôkazná povinnosť žalobcu, výlučne v dispozícii ktorého sú dôkazné prostriedky na preukázanie vzniku a výšky nároku. Odvolací súd považuje za správny záver súdu prvej inštancie, že pri posúdení primeranosti náhrady nemajetkovej ujmy je potrebné vychádzať z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy (Flux proti Moldavsku bod 34., Steel a Morris proti Spojenému kráľovstvu). Odhliadnuc od uvedeného, v zmysle § 311 C.s.p. nejde o povinnosť ale možnosť súdu v prípade, keď sa takýto postup javí ako nevyhnutný pre rozhodnutie vo veci; a teda predpokladom iniciatívy súdu nie je vydanie rozhodnutia v prospech žalobcu ako slabšej strany spory. Z uvedených dôvodov nemôže obstať ani žalobcom uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/.

17. Žalobca v odvolaní namietal aj správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania, ktorým nárok nepriznal žiadnej zo strán sporu s poukazom na ich vyrovnaný pomer úspechu a neúspechu. Žalobca požiadal o priznanie nároku na náhradu trov dovolacieho konania, vzhľadom na jeho úspech v tomto konaní. Odvolací súd konštatuje, že v zrušujúcom rozhodnutí dovolacieho súdu (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 07. decembra 2016) nebolo osobitne rozhodnuté o nároku na náhradu trov dovolacieho konania a tento je zahrnutý v rámci konečného rozhodnutia súdu

prvej inštancie o náhrade (celých) trov konania, teda vrátane trov dovolacieho a odvolacieho konania, pre rozhodnutie o ktorých je rozhodujúci konečný výsledok rozhodnutia vo veci samej, a nie výsledok časti konania (o dovolaní žalobcu). Zahrnutie tohto nároku do rozhodnutia o nepriznaní nároku na náhradu trov konania v rámci celého konania žiadnej zo sporových strán, odôvodnenou čiastočným úspechom oboch strán, odvolací súd považuje za správne a v súlade s § 255 ods. 1, 2 C.s.p.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodoval odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., t.j. podľa zásady úspechu. Žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, však náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi nepriznal, pretože mu žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).